

egy kölcsönkönyvtár közeli fiókja
éppenséggel megfelelő kilátó
minden új pirkadat ígér ügyes
kallódó tárgyat hasznos távcsövet
iránytűt deszkát lécet legalább
tetőnek jó oltalmat egy viharban
annak aki még holnapokra számít
íme ahogy egy régi bölcs tanítja
ahol élhetünk ott jól lehet élni

Tóth Krisztina

CIZELLÁLT METEOR

*„Csillagtalan álom, elfelejtett álom”
(szürrealista közmondás)*

I

Egy kihűlt napot görgetnek a járdán.
– Mőszjő Breton, ma hova lesz a séta?
– És nektek, angyalok? Ha azt előre látnám,
nem öltöznék csillagnak, nem mennék a
véletlen nyomában át a hídon
gyalog, egész a város túlfelére:
de azt álmodtam, meg kell írnom,
milyen az út egy pillantás jegébe.
A folyóparton repült egy menyasszony,
nyolc méter celofán volt a ruhája,
féltem, kialszom majd és elszalasztom,
úgyhogy csillagként indulok utána...
– Mőszjő Breton, nem látott üstököst még?!
– Dehogynem! Ó lesz a feleségem!
Világít majd, mint tócsában az emlék,
és úgy hagy el, mint testet a szemérem!

II

– Möszejő Desnos, ma hova lesz a séta?
 – Édes angyal, ne öltözz háborúnak,
 hiszen fehér az arcod, mint a kréta!
 – Ma karnevál van... nem mondták az úrnak?
 Monsieur Desnos, hová lesz az a csillag?
 – Annyit álmodtam rólad, évek óta
 kísért a hangod és egy téli illat...
 ...árnyék vagy! És az életem... napóra!
 – Möszejő Desnos, írjon nekem egy verset,
 holnap kibontott hajjal jövök érte,
 de most mennem kell... holnap is szerethet!
 – Menjen csak, angyalom, ha megígérte!
 Egy esős napot görgetnek az órák,
 csak egy neve van és csak egy alakja
 mindennek, mégis, hányféle valóság
 illeszthető egy arc mögötti arcra.

III

Akit keresek, úgy van, ha sosem lesz.
 Nincs tévedés, a szavak nem hazudnak.
 Georgiám, villám a vérbe, kellesz,
 lepkebáb-szívű ébrenlét, de unlak!
 Az éj dobálja csillagait, én meg...
 – Möszejő Soupault, hozhatom a szokásost?
 – ...ki a Tejúton járkál, sose tér meg,
 lenyúzott szélből varrnak neki vánkost!
 A nőre gondolok – egy áttetsző pohárban
 harangozik a neve, érte jöttem,
 kabátban volt és késő délutánban,
 téblábolok, mint külváros a ködben...
 ...pedig itt van a közelemben, érzem,
 az összes ablaküveg tőle holdas,
 egy cizellált meteorral fülében
 a kalapomban ül és engem olvas.